

VROUWENBELANGEN

JOHANNA NABER

DEZE, IN HAAST ALLE KRINGEN WEL-bekende schrijfster van historische boeken, is onlangs zeventig jaar geworden. Prof. Blok, die in de N. R. Ct. een waardeerend artikel over haar schreef,

meende deze gelegenheid te moeten aangrijpen om nog eens uitvoerig te betoogen, dat een vrouw toch eigenlijk op kunstgebied weinig presteert. En dat het indertijd door Teylers Genootschap bekroonde werk van mej. Naber: „Geschie-

denis van Nederland tijdens de inlijving bij Frankrijk,” in den grond echt „vrouwenwerk” bleef, waaraan historisch inzicht ontbrak. Hij zegt er wel bij, dat hiermee niets kleineerends bedoeld wordt, maar toch . . .

Geen wonder, dat Joh. Naber in haar interview met mevr. Van Itallië—van Embden eenigszins spijtig zei: „Voor sommige van de hoogste autoriteiten in de wetenschap, die iemands reputatie maken en breken kunnen, geld ik niet als een serieuze werkster. En dat zal dan wel waar zijn.”

Me dunkt, beter dan met over dergelijke inzichten te twisten doen we met wat en vooraanstaande mannen en wat vooraanstaande vrouwen ons schonken dankbaar te aanvaarden.

Dat Joh. Naber een vooraanstaande vrouw is, en dat ze ons heel veel gaf, zal toch zeker niemand betwisten.

Heerlijk is het, dat we dit vele ook gerust in handen kunnen geven van onze jonge meisjes, onze aanstaande vrouwen en moeders. Er verschijnen zoo vele pennevruchten, in zichzelf niet onbetekenend, waarvan dit niet gezegd kan worden.

In hetzelfde interview vertelde de schrijfster, dat op verschijnen staat een boek van haar hand over Margaretha Maclaine Pont, uit Zetten, in haar werk over kindbescherming en kindwetten. Dat vind ik heerlijk. Nog onlangs las ik, naar ik meen in de Proletarische Vrouw, een zeer geringschattend artikelje over Zetten. Natuurlijk naar aanleiding van het feit, dat de Christenvrouwen zich in massa verzetten tegen gelijkstelling van de gehuwde en de ongehuwde moeder voor de Ziektewet. Het is goed, dat velen eens kunnen lezen, wat er door iemand als mej. Maclaine Pont gedaan werd. Niet, om daardoor eer van menschen te vragen, doch om te doen zien, dat het Christelijk beginsel het omgekeerde is van onbarmhartig tegenover gevallen te staan, al meenen wij, als Christenen, zonde niet anders dan bij den waren naam te mogen noemen.

Mej. Naber is, ondanks haar leeftijd, nog frisch en vijf. Mogen ook in haar levensavond de zware lasten, die volgens haar eigen zeggen in haar leven ontbraken, verre van haar blijven.

Laat me ten slotte nog één zin uit het interview mogen aanhalen. Als mevr. Van Itallië—van Embden tegen haar zegt: „U is ook jong van hart,” geeft ze zelf als een van de redenen hiervoor op: „Dat komt, omdat ik hard heb gewerkt.” . . .

J. M. W.-W.

Een aardig spennetje

Foto R. Tape